

Alkotmánybíróság

1015 Budapest, Donáti utca 35-45.

Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

SZÉKESFEHÉRVÁRI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG

UGYSZÁM	KEZDŐIRATON:
postán, gyűjtőládába, személyesen, faxon, e-mailen	
ÉRK.: 2017 SZEP 19	83.
PELDÁNY: 1	FELZET:
MELLÉKLET: 6	KÖZTÜK:
UGYSZÁM	KEZDŐIRATON: 13.K.27.108/2017/17

Alulírott

Panaszos), képviselőjében eljárva (ügyvédi meghatalmazás P/1. szám alatt csatolva) a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:	10/1849-0/2017.
Érkezett:	2017 SZEPTEMBER 26.
Példány:	1
Melléklet:	6 db
Kezelőiroda:	

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokok alapján a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K.27.108/2017/4. számon hozott ítéletét (P/2. szám alatt csatolva), továbbá ezen bírósági eljárásra okot adó NAV eljárásban a NAV 2518524708 iktatószámú másodfokú határozatát (P/3. szám alatt csatolva), valamint a NAV 1836022945/2016. számú elsőfokú határozatát (P/4. szám alatt csatolva), mint alaptörvény-ellenes bírói és közigazgatási döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

A kérelem anyagi jogi alapja Magyarország Alaptörvényének IX. cikk (2) bekezdése (véleménynyilvánítás szabadsága), XXIV. cikk (1) bekezdése (tisztességes hatósági eljáráshoz való jog) és (2) bekezdése (hatóság által okozott kár megtérítéséhez való jog), valamint XXVIII. cikk (1) bekezdése (tisztességes eljáráshoz való jog).

A kérelem eljárásjogi alapja az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a és 43. § (4) bekezdése, amely alapján az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a bírói döntés és az azt megelőző közigazgatási eljárás Alaptörvénnyel való összhangját, és megsemmisítheti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést és közigazgatási határozatot.

A Panaszos személyes érintettségét igazolja, hogy Panaszos felperes volt a bírósági ítélet által lezárt ügyben, a közigazgatási hatósági eljárásban pedig ügyfél.

A bíróság ítéletét a Panaszos jogi képviselője útján 2017. július 20-án vette kézhez, tehát az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panasz határidőben kerül benyújtásra.

Panaszos eleget tett az Abtv. 27. § b) pontjában foglalt azon követelménynek is, hogy a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, mivel a Pp. 340/A. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltakra figyelemmel a kiszabott adóbírság nem éri el a felülvizsgálati kérelem benyújtásának előfeltételül szabott egymillió forintos értékhatárt. Panaszosnak tehát további bírói jogorvoslati lehetősége törvényenél fogva kizárt.

A jelen ügy tárgyát képező alkotmányossági kérdés „alapvető alkotmányjogi jelentőségű” (Abtv. 29. §) a következők miatt. Panaszos véleménynyilvánítási szabadságát gyakorolta, politikai véleményt fogalmazott meg a jelenlegi közpénzügyek kapcsán. A Panaszos cselekménye következményeként eljáró hatóság egy aránytalanul korlátozó határozattal reflektált az alapjoggyakorlásra, figyelmen kívül hagyva az alapjogi érintettséget és az irányadó alapjogi tesztet, kizárólag a törvényi előírásokra hivatkozva bírságolta Panaszost. A hatósági eljárást követő bírósági határozat pedig szintén fenntartotta az alkotmányjogi eljárás szempontjából teljesen téves döntéseket, mi több, Panaszos alapos, konkrét alapjogi érvelése ellenére sem folytatott alapjogi bíraskodást. Panaszos hangsúlyozza, hogy nem az ítélet támadja annak tartalma kapcsán, hanem az alapjogi érintettség teljes figyelmen kívül hagyását. Panaszos álláspontja szerint a t. Alkotmánybíróság tehát semmiképp nem, mint „negyedfokú jogorvoslat”, hanem az alapjogok sérelmét a jogrendszer záróköveként kiküszöbölni hivatott szerv kell eljárjon jelen ügyben.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdése értelmében a Panaszos kéri adatai zártan kezelését.

I. A tények

1. Panaszos 2014. január 9. napjától heti 40 órás foglalkoztatási jogviszonyban áll a [REDACTED] [REDACTED]nél, 2008. április 24. napjától pedig adószámmal rendelkezik, fő tevékenysége lakásbérbeadás, albérlet.
2. Panaszos a 2015. évi személyi jövedelemadó bevallását 2016. május 24. napján nyújtotta be az adóhatósághoz, amelyben 1.361.751,- Ft visszaigényelhető adót szerepeltetett, egyben pedig kérte az összeg kiutalását. Panaszos bevallásában 9.030.694,- Ft munkaviszonyból származó bérjövedelmet tüntetett fel, lakásbérbeadásból származó bevételt, kiadást és jövedelmet nem jelölt meg. Panaszos bevallásában 9.030.694,- Ft összevont adóalapba tartozó jövedelem, 1.444.911,- Ft számított adó és 2.806.662,- Ft kifizetők által levont adóelőleg szerepelt.
3. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fejér Megyei Adó- és Vámigazgatósága Magánszemélyek és Egyéni Vállalkozók Ellenőrzési Osztály 1. (továbbiakban: I. fokú adóhatóság) a 380046/7417 számú megbízólevéllel a 2015. január 1. – 2015. december 31. közötti időszakra személyi jövedelemadó adónemre vonatkozó bevallások utólagos vizsgálatára irányuló pénzüsszeg kiutalása előtti ellenőrzést folytatott le Panaszosnál. Az I. fokú adóhatóság az ellenőrzés megindításáról szóló tájékoztatását és a Panaszos személyes megjelenésre való felhívását tartalmazó levelét Panaszos levelezési címe helyett Panaszos állandó lakcímére küldte, mely lakcímen Panaszos életvitelszerűen nem tartózkodik, így a levél az I. fokú adóhatósághoz „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza. Panaszos ebből kifolyólag – szándékán kívül – nem tudott személyesen megjelenni az I. fokú adóhatóság előtt, az eljárásban véleményét kifejteni nem tudta, az adóhatóság az ellenőrzést így a kontrolladatok alapján folytatta le.
4. Az I. fokú adóhatóság a lefolytatott ellenőrzés alapján, 2016. augusztus 23. napján kelt 1836022945/2016. számú határozatában Panaszos terhére 1.361.751,- Ft személyi jövedelemadó adókülönbözetet állapított meg, amely teljes egészében jogosulatlan visszaigénylésnek minősült, valamint a jogosulatlan igénylés után 408.525,- Ft adóbírság előírásáról rendelkezett.
5. Az I. fokú adóhatóság a lefolytatott ellenőrzés során megállapította, hogy Panaszos a 2015. évi személyi jövedelemadó bevallásában 2.806.662,- Ft kifizetők által levont adóelőleget

szerepeltetett, míg az I. fokú adóhatóság rendelkezésére álló adatok alapján a kifizető csak 1.444.911,- Ft adóelőleget vont le a Panaszostól. Az I. fokú adóhatóság azt a következtetést vonta le, hogy a Panaszos 1.361.751,- Ft visszaigényelhető adója annak eredményeként keletkezett, hogy a kifizetők által levont adóelőlegként nem a tényleges összeget tüntette fel. Az I. fokú adóhatóság a visszaigényelt 1.361.751,- Ft összeget jogosulatlan igénylésnek minősülő adókülönbözetként állapította meg, mely után adóbírság előírásáról rendelkezett.

6. Az I. fokú adóhatóság nem látott lehetőséget az adóbírság kiszabásának mellőzésére, arra hivatkozással, hogy Panaszos munkáltatója átadta Panaszos részére a helyes adatokat tartalmazó jövedelemigazolást, így az adókülönbözet keletkezése elkerülhető lett volna. Az adóbírság kiszabása során az adózó terhére értékelte továbbá, hogy az ellenőrzési eljárás során nem tett eleget az együttműködési kötelezettségének, elérhetetlen volt az adóhatóság számára. Az I. fokú adóhatóság kivételes méltánylást érdemlő körülményként értékelte, hogy az adózónál első ízben került sor adókülönbözet megállapítására, korábban hasonló mulasztás miatt nem volt szankcionálva. Mindezek alapján az I. fokú adóhatóság a jogosulatlan igénylés után a 30%-os adóbírság megállapítását tartotta az adózó mulasztásával arányban állónak.

7. Panaszos törvényes határidőn belül benyújtott, az I. fokú adóhatóságon 2168298258 számon iktatott fellebbezésében (P/5. számon csatolva) előadta, hogy az I. fokú adóhatóság határozatában az eltérést az okozta, hogy az általa kitöltött nyomtatványon nem talált olyan sort, ahol a jogosulatlanul levont adóelőleget lehetett volna jelezni, ezért a véleménye szerint tőle jogtalanul levont adóelőleg összegével megnövelte a kifizetők által levont adóelőleg összegét. Panaszos – tekintettel arra, hogy egészségügyi ellátásra igényt tart – a munkáltatója által már átutalt adóelőleg összegéből levonta azt az összeget, amennyit a hatályos szabályok szerint önadózóként egészségbiztosítási hozzájárulás címén kellene fizetnie, és az így fennmaradt összeget adta hozzá kifizetők által levont adóelőleg összegéhez.

8. Panaszos fellebbezésében egyértelművé tette, hogy polgári engedetlenség címén kívánja kivonni magát a közteherviselés alól, mivel véleménye szerint az általa befizetett adó nem a közfeladatok ellátására kerül felhasználásra. Panaszos fellebbezésében előadta, hogy az általa ismertetett módszerrel azt kívánta jelezni, állampolgárként nem járul hozzá ahhoz, hogy az általa befizetett adó részben vagy egészben elveszítse közpénz jellegét.

9. Cselekményének közvetlen előzményeül a következő események szolgáltak. Az Országgyűlés 2016. március 1. napján elfogadta a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi

CXXXIX. törvény módosításáról szóló 2016. évi XXXI. törvényt, ami a Magyar Nemzeti Bank (a továbbiakban: MNB) többségi vagy kizárólagos tulajdonában álló gazdasági társaságok és az MNB által létrehozott alapítványok közérdekű és közérdekből nyilvános adatainak megismerhetőségét korlátozó szabályokat tartalmazott, és rendelkezései értelmében több mint 250 milliárd forintnyi közvagyon vesztette volna el közpénz jellegét. A t. Alkotmánybíróság 8/2016. (IV. 6.) AB határozatában a vonatkozó rendelkezéseket alaptörvény-ellenesnek találta, így a törvény nem került kihirdetésre. Időközben azonban nyilvánosságra kerültek az MNB alapítványai által 2016. március 31-ig megkötött szerződések adatai. Panaszos ezen adatok alapján jutott arra a következtetésre, hogy befizetett adója nem a közfeladatok ellátására kerül felhasználásra.

10. Panaszos kifejtette, mind a közteherviselés eszméjével, mind az arányos közteherviselés elvével, és ennek keretében azzal, hogy neki személy szerint a közteherviselésből az átlagnál nagyobb mértékben kell kivennie a részét, egyetért. Panaszos a közfeladatok jelenlegi, alacsony színvonalon való ellátását és ezzel párhuzamosan a közfeladatok ellátására befizetett adó magáncélokra való felhasználását bírálta, és e gyakorlat ellen kívánt tiltakozni. Panaszos nem öncélúan kívánta kivonni magát a közteherviselés alól, célja a tiltakozás és a közvélemény figyelmének felhívása volt, remélve, hogy példáját a jövőben mások is követik. Mindezt alátámasztandó Panaszos kijelentette, visszaigényelt adóját hajlandó egy külön számlára utalni, hogy abból az ország fenntartásához szükséges közfeladatok valósuljanak meg. Mindezek alapján Panaszos a fellebbezésében a kérdéses összeg visszautalását kérte.

11. Panaszos fellebbezésében jelezte, hogy az I. fokú adóhatóság határozata, kérése ellenére, szintén nem a levelezési címére került kézbesítésre.

12. A II. fokú adóhatóság 2017. január 9. napján kelt és Panaszosnak 2017. január 19-én kézbesített 2060600649 számú határozatával helybenhagyta az I. fokú adóhatóság 1836022945 számon kiadott határozatát. A II. fokú adóhatóság megállapította, hogy az I. fokú adóhatóság az 'adózás rendjéről' szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) és a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (továbbiakban: Szja. tv.) rendelkezéseinek megfelelően folytatta le az ellenőrzést Panaszosnál, melynek során arra a megállapításra jutott, hogy Panaszos jogosulatlanul igényelt vissza 1.361.751, - Ft személyi jövedelemadót. Megállapította továbbá, hogy a fenti jogszabályok nem tartalmazzák a jogosulatlanul levont adóelőleg fogalmát, így személyi jövedelemadó ilyen jogcímen történő visszaigénylésére nincs lehetőség.

13. A II. fokú adóhatóság úgy ítélte meg, az I. fokú adóhatóság az adóbírság mértékének megállapításánál a jogszabályok rendelkezéseinek megfelelően mérlegelte az eset összes körülményét, a Panaszos jogellenes magatartásának súlyát és gyakoriságát. A II. fokú adóhatóság szerint az I. fokú adóhatóság helyesen értékelte a Panaszos terhére és javára értékelhető körülményeket, amikor a Panaszos terhére értékelte, hogy rendelkezett jövedelemigazolással, melynek figyelembevételével az adókülönbözlet keletkezése elkerülhető lett volna, és, hogy az ellenőrzési eljárás során nem tett eleget együttműködési kötelezettségének, elérhetetlen volt az adóhatóság számára, illetve amikor a Panaszos javára szóló körülményként értékelte, hogy Panaszosnál első ízben került sor adókülönbözlet megállapítására. Mindezek alapján a II. fokú adóhatóság megalapozottnak találta a kiszabható 50%-nál alacsonyabb mértékű, a jogosulatlanul igényelt össze 30%-nak megfelelő összegű adóbírság kiszabását.

14. A II. fokú adóhatóság megállapította, hogy az I. fokú adóhatóság a küldemények Panaszos részére történő kézbesítése során a jogszabályok figyelembevételével, körültekintően járt el.

15. A II. fokú adóhatóság megállapította, hogy az I. fokú adóhatóság az ellenőrzés során a tényállást tisztázta és bizonyította, az ellenőrzés és a hatósági eljárás során valamennyi bizonyítékot a tartalmának megfelelően, összességében értékelt. Mindezek alapján azt a következtetést vonta le, hogy az elsőfokú határozat jogszerű, Panaszos fellebbezésében foglaltak nem alapozzák meg annak megváltoztatását.

16. Panaszos a másodfokú hatósági döntéssel szemben keresettel (P/6. számon csatolva) élt a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál. Panaszos keresetében rögzítette, hogy az ügy alapvető tárgya nem az adóvisszaigénylés jogosulatlansága, hanem a véleménynyilvánítás szabadsága és annak korlátozása. Panaszos mind a t. Alkotmánybíróság, mind pedig a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatára hivatkozással érvelt amellett, hogy cselekményével egyértelműen a véleménynyilvánítás szabadságához való alapjogát gyakorolta, amikor a korrupcióval és a kormány korrupció elleni tétlenségével szemben kritikát gyakorolt. Utalt Panaszos arra is, hogy politikai véleménynyilvánításának fokozott védelmet kell élveznie, mint olyan kiemelt alapjognak, amelynek csak nagyon megszorítóan meghatározott esetekben kell meghátrálnia bármely más alapjoggal vagy alkotmányos értékkel szemben.

17. Panaszos keresetében az érintett alapjog kapcsán a szükségességi-arányossági tesztet levezetve mutatta ki, hogy mind az első fokú hatóság, mind a másodfokú hatóság döntései indokolatlanul és aránytalanul korlátozták a vélemény szabad kifejtésére vonatkozó alapvető jogát. Ezen felül az Art. rendelkezéseinek megsértésére is hivatkozott, amennyiben a másodfokú hatóság úgy hagyta helyben az elsőfokú hatóság mérlegelési jogkörrel megállapított bírságot rögzítő határozatát, hogy az elsőfokú eljárást követően tudomására jutott körülményeket – így Panaszos hivatkozását alapjogainak a gyakorlásra – nem vette figyelembe, megsértve ezáltal az Art. 171. § (1) bekezdésében rögzített követelményeket.

18. A Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K.27.108/2017/4. számon, 2017. június 28-án kelt ítéletében Panaszos kereseti kérelmét elutasította, egyben kötelezte Panaszost 20.500 Ft perköltség és 24.500 Ft kereseti illeték megfizetésére. Az ítélet indokolásában rögzíti, hogy Panaszos alappal hivatkozhatta az Alaptörvény IX. cikkét, mint amelyet a hatóság határozata érint és így jogszabálysértő lehet. A bíróság megállapította, hogy a „perben [...] csak akkor van lehetőség az Alaptörvényben biztosított alapjogok megsértésének megállapítására, ha a közigazgatási szerv az eljárása során korlátozta a Panaszos valamely Alaptörvényben biztosított jogát.” (ld. ítélet 5. oldal 6. bekezdés) Ezzel összefüggésben a bíróság arra jutott, hogy a hatósági eljárásban a Panaszos véleménynyilvánításhoz való joga nem sérült. A bíróság álláspontja szerint a Panaszos a véleményét az eljárásban kinyilváníthatta, a következmények alól pedig nem mentesülhet arra tekintettel, hogy alapjogot gyakorolt – ez az Alaptörvényből sem vezethető le.

II. A bírói döntés és a közigazgatási határozatok alaptörvény-ellenességének okai

Az Alaptörvény IX. cikkében biztosított véleménynyilvánítás szabadságához való jog [(1) bekezdés] sérelme

19. Az Alaptörvény IX. cikkének (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Az Alkotmánybíróság már működése kezdetén kimondta, hogy az Alkotmány a szabad kommunikációt – az egyéni magatartást és a társadalmi folyamatot – biztosítja és védi, tekintet nélkül érték- vagy igazságtartalmára. Ez azt jelenti, hogy az alkotmányos védelem minden véleményre kiterjed, tartalmától függetlenül. A véleménynyilvánítása azonban, mint minden alapjog, korlátozható, akár a vélemény tartalma alapján is – ha megfelel az alapjog-korlátozás általános és különös (a korlátozandó alapjogra irányadó) feltételeinek. Ilyen, a véleménynyilvánítást illető különös szabály, hogy – kiemelt szerepe folytán – a vele szemben mérlegelendő jogokat korlátozóan kell értelmezni. Kifejtette az Alkotmánybíróság azt is, hogy szubjektív alapjogok védelme mellett az államot intézményvédelmi kötelezettség is terheli. [Lásd például: 37/1992. (VI. 10.) AB határozat, ABH 1992, 227.]

20. Az Alkotmánybíróság gyakorlata a véleménynyilvánítás szabadságának kitüntetett szerepet tulajdonít az alkotmányos alapjogok között. A véleménynyilvánítás szabadságához való jog „anyajoga” az ún. „kommunikációs” alapjogoknak, mely jogegyüttes lehetővé teszi az egyén megalapozott részvételét a társadalmi és politikai folyamatokban. Az eszmék, nézetek szabad kifejtése, a népszerűtlen vagy sajátos elképzelések szabad megnyilvánulása a fejlődni képes és valóban eleven társadalom létezésének alapfeltétele. Történelmi tapasztalatok szerint a véleménynyilvánítás szabadságának korlátozása esetén sérelmet szenved a társadalmi igazságosság, az emberi kreativitás, csökken az emberben rejlő képességek kibontakozásának lehetősége, és a káros következmények nem csupán az individuum, hanem a társadalom életében is megmutatkoznak. (30/1992. (V. 26.) AB határozat)

21. Ahogy a t. Alkotmánybíróság a 13/2014. (IV. 18.) AB határozatában összefoglalta, demokratikus jogállamokban a véleménynyilvánítás szabadságának kitüntetett szerepe van: nemcsak az egyéni önkifejezés, a személy szabad kibontakozásának és szellemi autonómiájának záloga, hanem egyúttal a demokratikus közvélemény és akaratképzés nélkülözhetetlen forrása is. A demokratikus kormányzás és a politikai közélet ugyanis feltételezi a különféle vélemények akadálymentes közlésének, közölhetőségének és

ütköztetésének szabadságát. A szólás- és sajtószabadság pedig a polgárok önkormányzását és a demokratikus párbeszédben való részvételét elősegítve garantálja a demokratikus közélet fejlődését.

22. Az Alkotmánybíróság a 7/2014. (III. 7.) AB határozatában úgy foglalt állást, hogy a szólás- és sajtószabadság korábban kibontott alkotmányjogi összefüggései az Alaptörvény hatályba lépését követően is megőrzik érvényességüket ([20] - [24]). Ebből következően jelen ügy megítéléséhez az Alkotmánybíróság kiindulópontját a korábban kimunkált alkotmányjogi összefüggések jelentik.

23. Az Alkotmánybíróság értelmezésében a véleménynyilvánítási szabadság többféle szabadságjog, az ún. kommunikációs jogok „anyajoga”. E szabadságjog nyújt megalapozott részvételi lehetőséget a társadalmi és politikai folyamatokban a véleménynyilvánítás, illetve a közügyekről szóló információtovábbítás, a tájékozódás és a véleményalkotás szabadságán keresztül. Nem bizonyos gondolatok, vélemények, eszmék vagy értékek, hanem maga a véleménynyilvánítás lehetősége élvezi az alkotmányos védelmet. A véleménynyilvánítási szabadság alapjoga nem tagadható meg azért, mert az elhangzottak mások érdekét, világfelfogását, szemléletét vagy érzékenységet sértik. A véleményszabadság és a vélemények kifejtésének szabad lehetősége éppen ezért a sokszínű és demokratikus közvélemény, illetve politikai akaratképzés elsődleges garanciája.

24. Az alkotmányos demokráciák a közügyekben való megszólalást fokozott védelemben részesítik. Az Alkotmánybíróság ennek megfelelően a közéleti véleménynyilvánítás lehetőségét annak tartalmára tekintet nélkül azért részesíti védelemben, hogy a politikai közösség valamennyi tagjának esélye és joga lehessen a közügyeket érintő kérdések szabad vitatásához [30/1992. (V. 26.) AB határozat, 18/2004. (V. 25.) AB határozat]. Ebből az is következik, hogy a véleménynyilvánítási szabadság alkotmányos határainak meghúzásakor a közélet demokratikus és szabad fejlődésének szempontjára is mindig kiemelt figyelmet szükséges szentelni {30/1992. (V. 26.) AB határozat, ABH 1992, 167.; 37/1992. (VI. 10.) AB határozat, ABH 1992, 227.; legutóbb megerősítette: 165/2011. (XII. 20.) AB határozat, ABH 2011, 478, 503.; és 7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [39] -[40]}.

25. E politikai diskurzusok és közéleti viták elválaszthatatlan részét alkotja a közügyek alakításában résztvevő személyek nyilvános bírálata is. A közügyek szabad vitatása így szükségszerűen együtt jár a közügyek formálóinak, vagyis a közszereplők ebbéli

tevékenységének adott esetben akár éles hangú vagy túlzó kritikájával, illetve nézeteik hitelességének megkérdőjelezésével, szabad cáfolatával és bírálatával. A közéleti párbeszédhez és a közügyek vitatásához ugyanis szorosan hozzátartozik, hogy a közszereplők nyilatkozatai és tettei a nyilvánosság előtt mérettetnek meg. A demokratikus társadalmakban a közhatalom és a köztisztviselők gyakorlók ellenőrzésének és ellenőrizhetőségének garanciája érvényesüléséhez nélkülözhetetlen követelmény, hogy a polgárok különféle retorziók és hátrányos következményektől való félelem nélkül vehessenek részt a közéleti vitákban.

26. A szabad véleménynyilvánítás jogának kitüntetett szerepe ugyan nem vezet arra, hogy ez a jog korlátozhatatlan lenne, de mindenképpen azzal jár, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jognak valójában igen kevés joggal szemben kell csak engednie, azaz a véleményszabadságot korlátozó törvényeket megszorítóan kell értelmezni. A vélemény szabadságával szemben mérlegelendő korlátozó törvénynek nagyobb a súlya, ha közvetlenül másik alanyi alapjog érvényesítésére és védelmére szolgál, kisebb, ha ilyen jogokat csakis mögöttesen, valamely „intézmény” közvetítésével véd, s legkisebb, ha csupán valamely elvont érték önmagában a tárgya. (30/1992. (V. 26.) AB határozat)

27. A szabad véleménynyilvánításhoz való jog a véleményt annak érték- és igazságtartalmára tekintet nélkül védi. A véleménynyilvánítás szabadságának külső korlátai vannak csak; amíg egy ilyen alkotmányosan meghúzott külső korlátba nem ütközik, maga a véleménynyilvánítás lehetősége és ténye védett, annak tartalmára tekintet nélkül. Vagyis az egyéni véleménynyilvánítás, a saját törvényei szerint kialakuló közvélemény, és ezekkel kölcsönhatásban a minél szélesebb tájékozottságra épülő egyéni véleményalkotás lehetősége az, ami alkotmányos védelmet élvez. Az Alkotmány a szabad kommunikációt - az egyéni magatartást és a társadalmi folyamatot - biztosítja, s nem annak tartalmára vonatkozik a szabad véleménynyilvánítás alapjoga. (36/1994. (VI. 24.) AB határozat)

28. A t. Alkotmánybíróság a véleményszabadság kérdését érintő határozataiban rendre kitér és figyelemmel van a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: Bíróság) gyakorlatára, így jelen beadványban érintőlegesen hivatkozom arra is, mint az alkotmánybírósági gyakorlattal nagy hasonlóságot mutató precedensre. A Bíróság gyakorlata szintén kiemelt jelentőséget tulajdonít a véleménynyilvánítás szabadságához való jognak, melyet a demokratikus társadalom nélkülözhetetlen alapjának és fejlődése alapvető feltételének tart. A szabad politikai vita demokratikus társadalomban betöltött jelentőségéből kifolyólag a

Bíróság ezen belül is fokozott védelemben részesíti a politikai véleménynyilvánítás szabadságát.

29. Az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban: Egyezmény) a véleménynyilvánítás szabadságát garantáló 10. Cikke hatályát tehát kiterjesztően kell értelmezni. A 10. Cikk nem csupán az építő jellegű vagy semleges kritikát védi, hanem olyan megnyilvánulásokat is, amelyek támadóak, sokkolóak vagy taszítóak. Ezek nélkül nincs pluralizmus, tolerancia és széles látókörűség, végezetül pedig demokratikus társadalom (ld. többek között *Oberschlick v. Austria* (no. 1), judgment of 23 May 1991, Series A no. 204, 57. §, és *Nilsen and Johnsen v. Norway* [GC], no. 23118/93, 43. §, ECHR 1999-VIII).

30. Az Egyezmény 10. Cikke továbbá nem csupán a vélemény tartalmát védi, hanem a közlő által választott kifejezés módját is (ld. *Oberschlick v. Austria*, judgment of 23 May 1991, Series A no. 204, p. 25, § 57.). A verbális véleménynyilvánítás mellett az Egyezmény 10. Cikkének hatálya alá tartozik minden olyan kommunikáció is, amely alkalmas a nézetek, információk közlésére (pl. *Vajnai v. Hungary*, no. 33629/06, ECHR–2008). A Bíróság gyakorlata alapján a különböző cselekedetek szintén a véleménynyilvánítási szabadsághoz való jog gyakorlásnak minősülhetnek, ide értve az illegális természetű cselekedeteket is. Így véleménynyilvánításnak minősítette a Bíróság például, amikor a kérelmezők a helytelenített esemény elleni tiltakozás kifejezéseként elfoglalták egy autópálya-építés helyszínét vagy megakadályoztak egy vadászatot. (*Steel and others v. the United Kingdom*, No. 24838/94, Reports 1998-VII; *Hashman and Harrup v. the United Kingdom*, No. 25594/94, Reports of Judgments and Decisions 1999-VIII, *Chorherr v. Austria*, judgment of 25 August 1993, Series A no. 266-B, p. 35, § 23)

31. A véleménynyilvánítás szabadságához való jog az Egyezmény értelmében sem korlátlan, azonban a korlátozásokat szűken kell értelmezni. A Bíróság gyakorlata alapján a kiszabott szankció mindenképpen beavatkozásnak minősül, amely az Egyezmény 10. Cikk második bekezdése alapján akkor igazolható, ha a korlátozás törvényben meghatározott volt, legitim célt követett és egy demokratikus társadalomban szükséges volt. Utóbbi tekintetében a Bíróság azt vizsgálja, hogy az intézkedés sürgető társadalmi szükségre reagált-e, illetve az alkalmazott eszközök és kitűzött célok között fennáll-e az ésszerű arányosság kapcsolata, a nemzeti hatóságok által a beavatkozás igazolására felhozott indokok “relevánsak és elégségesek-e”. (ld. *Chauvy and Others v. France*, no. 64915/01, 70. §, ECHR 2004-VI). Az arányossági vizsgálat során különös jelentősége van annak a szempontnak, hogy az adott

kijelentés mennyiben járult hozzá egy közérdekű vitához, illetve az arányosság keretében értékeli a Bíróság a szankciók esetleges visszatartó erejét a szabadságjogok későbbi gyakorlását illetően.

A fenti elvek alkalmazása jelen ügyre

32. A tényállásban előadottak és a hivatkozott gyakorlatban foglaltak alapján egyértelműen megállapítható, hogy Panaszos a véleménynyilvánítás szabadságához való jogát gyakorolta, amikor a közpénzek közfeladatok ellátása helyett magáncélokra való felhasználását sérelmezve, ezen gyakorlat elleni tiltakozásként visszaigényelte a véleménye szerint tőle jogtalanul levont adóelőleget. Panaszos cselekménye politikai véleménynyilvánítás, a korrupcióval, valamint a kormány korrupció elleni tétlenségét eredményező politikájával szemben megfogalmazott kritika volt, s mint ilyet fokozott védelemben kell részesíteni.

33. A II. fokú adóhatóság kétségtől beavatkozott Panaszos véleménynyilvánítás szabadságához való jogába, amikor – az I. fokú adóhatósággal ellentétben – Panaszos cselekménye motivációjának és céljának teljes tudatában helybenhagyta az I. fokú adóhatóság határozatát, mely Panaszos cselekményét 408.525,- Ft adóbírság előírásával szankcionálta. Való igaz, hogy Panaszos véleménynyilvánításának konkrét megvalósításába – ti. visszaigénylés – nem gördített akadályt a hatóság. Megjegyzendő, hogy nem is tudott volna, hisz arról csak utóbb szerzett tudomást. Ugyanakkor a bírság kiszabása különösen pedig annak eltúlzott mértéke retorziót valósít meg, amely alapjog gyakorlása kapcsán még akkor sem merülhet fel, ha amúgy annak korlátozása indokolt egy adott helyzetben. Ezt erősíti meg a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [26] bekezdése is, amikor az Alkotmánybíróság kimondja, hogy „ennek érvényesüléséhez [ti. a közhatalom ellenőrzésének garanciája - KDA] pedig nélkülözhetetlen követelmény, hogy a polgárok különféle retorziók és hátrányos következményektől való félelem nélkül vehessenek részt a közéleti vitákban”. Az a tény, hogy a hatóság annak tudatában hagyta helyben az elsőfokú határozat bírságot kiszabó rendelkezését, hogy Panaszos politikai véleményt nyilvánított, egyértelműen sérti az imént idézett alkotmánybírósági gyakorlatot és az alapjoggyakorlás kapcsán kialakult dogmatikai és gyakorlati szempontokat egyaránt.

34. Jelen ügyre, mint alapjogi, egyben emberi jogi tárgyú kérdésre az Alkotmánybíróság és a Bíróság ismertetett gyakorlatában kialakított teszte(ke)t kell alkalmazni, amely az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében a szükségesség-arányosság tesztjeként, míg a strasbourgi

fórum gyakorlatában a magyar alkotmánybírósági teszttel nagyjából megegyező tartalmú vizsgálatként került kialakításra. Megjegyzem, ezen tesztek már az eljáró fórumoknak, így a bíróságnak is alkalmaznia kellett volna, és amennyiben erre sor került volna, úgy jelen alkotmányjogi panasznak nem lenne indíttatása.

35. A hatóságok vagy a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (a továbbiakban: eljáró bíróság) megállapíthatta volna, hogy a Panaszos alapjog gyakorlása más alapjogát nem sérti, de esetleg felmerülhet egy alkotmányos érték védelmének igénye, ha például a közterhekhez való hozzájárulás kötelezettségére, mint a demokráciákban az állam működésének alapját nyújtó bevételek megfizetésére és az ehhez fűződő közérdekre gondolunk. Ebből kifolyólag az eljáró fórumok abban a tudatban vizsgálhatták volna az alapjog korlátozás jogszerűségét, hogy annak legitim célja van, tehát az szükséges. Amennyiben pedig a szükségességi elemen megfeleltet volna ez a korlátozás, úgy az arányosság tesztelemén belül – az eset összes körülményét figyelembe véve – lett volna lehetősége arra, hogy a bíróságot mérsékelje, vagy attól méltányossági jogkörében eljárva eltekintsen attól akár a másodfokú hatóság, akár az eljáró bíróság. Itt kaphatott volna szerepet, hogy Panaszos cselekménye egyszeri, hangsúlyozottan szimbolikus cselekmény volt, szándéka nem adócsalásra/elkerülésre irányult, továbbá az is, hogy konkrét kárt cselekményével nem okozott, az államháztartást nem károsította meg.

36. Erre azonban nem került sor. Ebből kifolyólag Panaszos határozott álláspontja, hogy a korlátozás *ab ovo* alaptörvény-ellenes, mivel nem az alapjogok korlátozására kialakított és kötelezően alkalmazandó teszt mentén került rá sor – holott erre Panaszos egyértelműen ráirányította az eljáró bíróság figyelmét. Panaszos álláspontját támasztja alá a t. Alkotmánybíróság gyakorlata is, mely szerint „(...) A bíróságoknak tehát - a Kúria döntésével egybehangzóan - továbbra is teljes az igazságszolgáltatási hatalma: az eléjük vitt jogvitát nekik kell a véglegesség igényével eldönteni. *Ennek során azonban nem hagyhatják figyelmen kívül, nem alkalmazhatják szelektíven vagy megszorítóan az Alaptörvény egyes rendelkezéseit, illetve azok kötelező erővel bíró alkotmánybírósági értelmezését* (3/2017. (II.21.) AB határozat, 21. pont kiemelések tőlem - KDA).” Az Alkotmánybíróság azt is hangsúlyozta, hogy az Alaptörvény mérlegelést nem tűrően az Alkotmánybíróság kötelezettségévé teszi, hogy az Alaptörvénybe ütköző bírósági döntést megsemmisítse és ezáltal is érvényt szerezzen az Alaptörvény normahierarchiában betöltött legfőbb szerepének. Ezt az alkotmányos rendben betöltött kiemelkedő szerepet bontja ki az Abtv., mint sarkalatos törvény 39. § (1) bekezdése, amely az alkotmánybírósági határozat mindenkire nézve kötelező erejét állapítja meg. Ezt

vonná kétségbe az, ha az alkotmánybíróági határozatot akár a jogalkotó, akár - mint jelen esetben - a jogalkalmazó szelektíven, megszorítóan alkalmazná, illetve más módon nem érvényesítené megfelelően (3/2017. (II.21.) AB határozat 27.pont). Az Alkotmánybíróság tehát önmagában azért is megsemmisít(het) rendesbírói döntést, ha az nem, vagy nem megfelelően kezeli az ügy alapjogi aspektusait.

37. Panaszos az alábbiakban megkísérli a korlátozás alkotmányosságának vizsgálatát úgy, ahogy azt az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése elvárja.

38. Panaszos nem vitatja, hogy alapjoginak a korlátozása mind az Alaptörvény, mind az Egyezmény formai követelményeinek megfelelt, hiszen a szankció az Art. rendelkezésein alapult, tehát a jogkorlátozásra törvényi előírások alapján került sor. A tartalmi követelményeket illetően a jogkorlátozásnak mindenekelőtt a szükségesség követelményét kell teljesítenie ahhoz, hogy azt alaptörvény- illetve egyezmény-konformnak tekinthessük. Panaszos álláspontja szerint az adóbevételek biztosítása és a közteherviselés alkotmányos alapelve általánosságban indokolja azt, hogy az adóbevétel csökkenésének a megállapítása esetén adóbírság kiszabására kerüljön sor. Azonosítható tehát általánosságban olyan legitim cél, amely a korlátozást alkotmányossá teszi.

39. Panaszos álláspontja szerint ugyanakkor jelen esetben az adóbírság kiszabása nem volt szükséges, hiszen az általa visszaigényelt adó kiutalására nem került sor, amiért is az állam nem károsult. Ezért a legitim cél elérése érdekében nem kellett (volna) fellépnie a hatóságnak. Amennyiben azonban a t. Alkotmánybíróság mégis úgy gondolná, hogy jelen eset speciális körülményei ellenére a korlátozás szükségessége mégis fennáll, úgy Panaszos előadja, hogy álláspontja szerint az adóbírság kiszabásával megvalósított korlátozás és az okozott jogsérelem közötti arányosság nem állapítható meg az alábbi indokok alapján.

40. Az I. fokú adóhatósággal ellentétben a II. fokú adóhatóság már teljes mértékben tisztában volt Panaszos cselekményének motivációjával és céljával, így azzal, hogy Panaszos célja nem az adó eltitkolása vagy a Magyar Állam „megrövidítése” volt, hanem a szabályokat polgári engedetlenség címén, a közpénzek magáncélokra való felhasználásában megnyilvánuló korrupció elleni tiltakozásként szegte meg, azaz cselekménye politikai véleménynyilvánítás volt, s mint ilyen fokozott védelmet kell, hogy élvezzen. Panaszos véleménynyilvánításával egy kiemelkedő jelentőségű közügyről, a közpénzek felhasználásáról szóló társadalmi vitához járult hozzá.

41. Panaszos együttműködött az adóhatósággal. Maga tárta fel szabályszegő magatartását, és fejtette ki annak módszerét, így azt, hogy a kifizetők által levont összeghez adta hozzá a munkáltatója által levont adóelőlegnek a hatályos szabályok szerint az önadózók által fizetendő egészségügyi hozzájárulással csökkentett összegét. Panaszos azért folyamodott ehhez a módszerhez, mert a nyomtatványon nem állt rendelkezésre más lehetőség a jogtalanul levont adóelőleg jelzésére. Panaszos világossá tette, hogy egyetért a közteherviselés elvével, és azzal is, hogy abból, nagyobb teherbíró képességénél fogva, nagyobb arányban kell kivennie a részét. Kifejtette továbbá, hogy adójának visszautalása esetén hajlandó azt külön számlára utalni abból a célból, hogy az valóban közfeladatok ellátására kerüljön felhasználásra.

42. Mindezek alapján megállapítható, hogy Panaszos célja nem az adóhatóság elől való elrejtőzés, az adó eltitkolása, saját vagyonának gyarapítása volt. A kidolgozott és alkalmazott módszere és a fellebbezésében előadottak alapján megállapítható, Panaszos az adott helyzetben tőle elvárható körültekintéssel járt el. Fontos ebben a körben azt is hangsúlyozni, hogy a költségvetést semmilyen kár nem érte, hiszen Panaszos már megfizetett adót igényelt vissza, de a visszafizetésre értelemszerűen nem került sor. Sőt, visszafizetésre másként, mint a Panaszos által tudottan, vállaltan és bevallottan jogosulatlanul visszaigényelt adó I. fokú adóhatóság, illetve II. fokú adóhatóság súlyos mulasztására visszavezethetően, tévesen történő kiutalása révén, nem is kerülhetett volna sor.

43. A II. fokú adóhatóságnak rendelkezésére állt kevésbé korlátozó eszköz, ugyanis az Art. 138. § (1) bekezdése lehetőséget biztosít a II. fokú adóhatóságnak az I. fokú adóhatóság határozatának megváltoztatására vagy megsemmisítésére, az Art. 171. § (1) bekezdése pedig kivételes méltánylást érdemlő körülmény esetén lehetővé teszi az adóbírság mérséklését vagy kiszabásának mellőzését. Panaszos álláspontja szerint az adóbevételek biztosítása az adóbírság kiszabása nélkül – vagy szellemes válaszként Panaszos lépésére szimbolikusmértékű bírság kiszabásával – is elérhető lett volna, tekintettel a visszaigénylés II. fokú adóhatóság által is ismert szimbolikus jellegére.

44. Panaszos álláspontja szerint a fent kifejtett körülményekre tekintettel az adóbírság kiszabása aránytalanul korlátozta a Panaszos kiemelt alkotmányos jelentőséggel bíró alapjogát, a véleménynyilvánítás szabadságához való jogát. Amennyiben a t. Alkotmánybíróság az adóbírság kiszabását önmagában mégsem tartaná aránytalan intézkedésnek, az adóbírság mértékének aránytalansága mindenképpen megalapozza a véleménynyilvánítás szabadságának sérelmét.

Az Alaptörvény XXIV. cikkében biztosított hatóság által okozott kár megtérítéséhez való jog [(2) bekezdés] sérelme

45. Az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése alapján mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.

46. A t. Alkotmánybíróság eddig elég szűkkörű gyakorlatában rögzítette, hogy az Alaptörvény XXIV. cikkének (2) bekezdése nem a hatósági feladatot ellátó szervek részére nyújt alkotmányos garanciát, hanem azok számára biztosít alapvető jogot, akiknek a hatóság a feladata teljesítése során jogellenesen kárt okoz. [ld. 3218/2014. (IX. 22.) AB határozat]

47. A 3158/2013. (VII. 24.) AB végzésben a testület megállapította azt is, hogy önmagában a XXIV. cikk (2) bekezdésének sérelmén keresztül nem alapozható alkotmányjogi panasz arra, hogy a bíróságok az indítványozó szerint az alkalmazandó jogszabályokat helytelenül értelmezték és alkalmazták, és ezzel az indítványozónak kárt okoztak. Ezzel ugyanis az Alkotmánybíróságnak felül kellene bírálnia a Kúria jogszabály-értelmezését, illetve a megállapított tényállást, és az annak alapjául szolgáló bizonyítékokat, melyre azonban nincs hatásköre {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}.

A fenti elvek alkalmazása jelen ügyre

48. Kiindulásként rögzítem, hogy Panaszos álláspontja szerint az Alaptörvény XXIV. cikk (2) bekezdése a hatóságok által okozott olyan károk megtérítésének kötelezettségét rója az államra, amelyet rendes jogorvoslati eljárásban nem sikerült orvosolni. Ez összhangban áll a fent ismertetett alkotmánybírósági határozatokban foglaltakkal is.

49. Figyelemmel arra, hogy a kártérítéshez való jog alaptörvényi szinten, alapjogként nyert rögzítést, Panaszos arról van meggyőződve, hogy az ezen jog alatt érvényesíthető igényeknek túl kell mutatnia a hagyományos polgári jogi igényeken és valamely alapjoggal összefüggésben felmutatható károkozást kell tekintenünk ezen alapjog védelmi körében. A hatóság károkozásáért való állami felelősség és az e károkért járó kártérítési jog egy polgári jogi fogalom alaptörvényi szintre emelése. Az alkotmányjogi fogalom azonban nem követi – nem is követheti – a polgári jogi értelmezést, hanem autonóm többlet alkotmányjogi jelentéssel bír. Az ezzel ellentétes alaptörvény-értelmezés arra vezetne, hogy nincs is alkotmányjogi

értelemben vett kártérítéshez való jog, amely értelmezés elfogadása teljességgel kiüresítené az Alaptörvényben, önálló alapjogként szabályozott kártérítéshez fűződő jogot. Mindezért a polgári jogi dogmatikán túl immáron alkotmányos többlettartalommal is meg kell tölteni ezt a jogintézményt, az eljáró bíróságoknak is, ugyanis az ilyen jogviták nem pusztán polgári jogi, hanem alapjogi jogviták is.

50. Jelen ügyben – akár a hagyományos, akár pedig az alapjogi értelemben vehető – károkozás fennáll. Az alábbiakban mindkét eshetőségre vonatkozóan előterjesztek érvelést.

51. A hatóságok jogellenesen szabták ki Panaszosra az adóbírságot, ezt a fentiekben a véleményszabadság kapcsán elővezetett érvelésben már részletesen kifejtettem. A károkozás ab ovo jogellenes magatartás, így a hatóság cselekményének – amely jogszerűtlenül szabta ki a bírságot Panaszosra – jogellenessége sem vitatható. A kiszabott adóbírság – amelyet azóta az adóhatóság már be is hajtott – pedig Panaszosnak az anyagi javainak kényszerű csökkenését eredményezte, ami jogszerű alap nélküli károkozást valósított meg. A felróhatóság kapcsán pedig kijelenthető, hogy a másodfokú hatóság, teljes tudatában annak, hogy alapjogi érintettségű ügyről van szó, ezzel szembe menve hozta meg határozatát – kimenteni tehát nem tudja magát.

52. Panaszos megkísérelte ugyan rendes bírói fórum előtt érvényesíteni igényét, de a bíróság nem volt nyitott az általa előadott alapjogi érvelésre és nem fogadta el azt az érvet, hogy nem azért nem lehet Panaszost megbírságotolni, mert alapjogot gyakorolt, hanem épp ellenkezőleg, mivel alapjogot gyakorolt, a megbírságolás jogszerűségének vizsgálata speciális teszt mentén kell, történnen.

53. Fentieket meghaladva, amennyiben a t. Alkotmánybíróság osztja Panaszosnak azon álláspontját, hogy a hivatkozott bekezdésben biztosított alapjog túlmutat a hagyományos polgári kártérítési igényen, úgy a következőket adom elő. Panaszos álláspontja szerint a kártérítéshez való jog alkotmányos szintre emelése indikálja, hogy a károkozás maga is alkotmányosan releváns legyen. Ezért szükségszerűen meg kell haladni azt az álláspontot, hogy az Alaptörvény XXIV. cikkének a (2) bekezdése az állam azon kötelezettségét rögzíti, miszerint hozzon létre olyan eljárási lehetőséget, ahol az érintett jogorvoslással élhet a hatóság által okozott károkért. A hivatkozott alaptörvényi rendelkezés *sui generis* alapjogot rögzít ugyanis, aminek érvényre juttatása érdekében a jogorvoslati lehetőség megteremtése legfeljebb az intézményvédelmi kötelezettségként felfogható részelemnek tekinthető, és semmiképpen nem

az alapjog egyén általi érvényesíthetőségének garantálásához megkövetelt állami cselekvések teljességének.

54. Tovább gondolva az előbbieket, amennyiben alapjogi szintű sérelem, károkozás kétféle esetben állhat elő: tartalmi és/vagy eljárási értelemben. Tartalmi értelemben vizsgálható a hatósági döntés, ha az egyén alapjogára negatív hatással van, míg eljárási értelemben akkor, ha ugyan megállapítható, hogy a hatóság észlelte az az elé vitt ügy alapjogi érintettségét, de nem az arra irányadó tesztek mentén döntött az alapjogok korlátozásáról.

55. Jelen esetben a második eleme valósult meg az alkotmányos szintű károkozásnak, amikor a hatóságok – és később az eljáró bíróság – nem tulajdonítottak jelentőséget annak, hogy jelen ügy középpontjában Panaszos véleménynyilvánítási szabadsága, mint alapjog áll és mint ilyen, a jogszerű döntésnek ab ovo ki kell térnie a korlátozás megengedhetőségének alkotmányos vizsgálatára.

56. Fent előadottakból kifolyólag Panaszos kártérítéshez való joga mindenképpen sérül, akár a hagyományos polgári jogi igényt, akár a Panaszos által felvetett alkotmányos szintű kárigényt és annak érvényesíthetőségét olvassuk ki az Alaptörvény XXIV. cikkének a (2) bekezdéséből.

III. Kérelem

Összegezve a fentebb részletesen kifejtett indokaimat, a megtámadott bírósági ítélet és hatósági határozatok sértik az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében foglalt véleménynyilvánítás szabadságához való jogot, valamint a XXIV. cikk (2) bekezdésében rögzített hatóság által okozott kár megtérítéséhez való jogot, mivel a hatósági határozatok aránytalanul korlátozták Panaszos véleménysszabadságát, mi több, véleménynyilvánítása miatt Panaszost retorzió érte, ezen hatósági döntéseket pedig a hivatkozott bírósági határozat annak alapjogi érintettségére tekintet nélkül helyben hagyta. A hatóság által kiszabott bírság Panaszosnak kárt okozott, hiszen az a véleménynyilvánítása miatt retorzióként, jogellenesen és aránytalan mértékben került kiszabásra. A bírósági ítélet ezen kárt nem kompenzálta.

Tisztelt Alkotmánybíróság, a beadványban részletesen kifejtett indokok alapján kérem, hogy a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K.27.108/2017/4. számon hozott ítéletét, továbbá ezen bírósági eljárásra okot adó NAV eljárásban a NAV 2518524708 iktatószámú másodfokú határozatát, valamint a NAV 1836022945/2016. számú elsőfokú határozatát, mint alaptörvény-ellenes bírói és közigazgatási döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

Kelt: Budapest, 2017. szeptember 18.

Tisztelettel,

A Panaszos képviselőjében:

dr. Karsai Dániel
ügyvéd
Karsai Dániel Ügyvédi Iroda
1056 Budapest, Nyáry Pál u. 10.

.....
Karsai Dániel Ügyvédi Iroda

dr. Karsai Dániel András

ügyvéd